

Cổ Tích Con Đốt Đèn

"Anh xem kìa ..." Con Nhỏ gọi tôi! "Cái gì...Cái gì đây" Tôi hỏi

"Có con đốt đèn đó. Wow! Nó đẹp quá...Anh bắt cho em đi"

"Con đốt đèn?" tôi ngạc nhiên hỏi lại con nhỏ "Làm gì có con đốt đèn."

"Dạ. Con đốt đèn...đó. Đó...anh thấy không."

"Con đom đóm đó à?"

"Dạ."

Tiếng dạ của con Nhỏ sao mà dễ thương lạ. Đã lâu lắm rồi tôi mới được nghe tiếng "dạ" thoát ra từ một người con gái nhí nhảnh như con Nhỏ. Thay vì tiếng "yeah," "uh..huh,.. " hay "oh..yeah.." của những người bạn mà tôi quen biết, thì đó là một tiếng "dạ" ngọt ngào và đậm đà. Bỗng tôi vô cớ nhìn con Nhỏ rồi mỉm cười vu vơ...

Tôi quen và sống chung cùng khu chung cư với con Nhỏ cũng đã hai năm rồi! Từ ngày sống cạnh với con Nhỏ tôi cảm thấy mình trẻ hơn và yêu đời hơn. Con Nhỏ thường đem lại cho tôi những ngạc nhiên thích thú bằng những câu nói tiếng Việt pha lẫn tiếng Anh mà tôi chưa bao giờ nghe. Tôi còn nhớ tuần lễ đầu tiên, sau khi ba mẹ của con Nhỏ giới thiệu con Nhỏ với tôi:

"Đây là con gái đầu của cô. Nó tên Vân Anh. Mùa thu tới nó vào trường con học và sẽ ở cùng khu chung cư với con. Hôm nay cô chú dẫn nó đi coi nhà..." cô Hương, mẹ con Nhỏ, tiếp. "Còn đây là anh Quỳnh, làm chung sở với bố mẹ lúc trước."

"Dạ, chào anh. Anh well chứ?..."

"Bố đã dạy rồi khoẻ chứ không phải là well..." Bố Vân Anh ngắt lời

Con Nhỏ nhìn tôi rồi rút đầu, le lưỡi!

"Hi, Vân Anh..." Tôi nói, "Cô chú vẫn khoẻ luôn chứ? Hai cái hè rồi con không về chỗ làm cũ. Cô chú vẫn làm ở đấy hả?"

"Ừ.. Cô chú vẫn làm chỗ đó. Bà Evelyn thường nhắc tới con luôn. Bà hỏi sao hai lần hè rồi không thấy con trở lại đó làm nữa"

"Dạ mùa hè con mắc học và làm ở trường..."

Thế là tôi quen biết con Nhỏ từ dạo ấy

Tháng tám, khai giảng. Con Nhỏ trở lại trường, tôi phụ gia đình con Nhỏ dọn đồ lên phòng. Thế thôi!

Hai tuần sau, tôi gặp con Nhỏ ở thư viện. Chúng tôi nói chuyện rất nhiều, nhưng bây giờ, tôi không còn nhớ được những gì tôi nói cùng con Nhỏ. Nhưng tôi biết hôm ấy tôi vui lắm và con Nhỏ cũng vui!

Tôi rủ con Nhỏ về phòng tôi chơi. Con Nhỏ đi theo tôi về phòng. Tôi mở tủ lạnh lấy lon nước dừa đưa cho con Nhỏ. Con Nhỏ cầm lon nước dừa trên tay, trầm trồ:

"Ồ...lâu rồi em không uống nước...." suy nghĩ một hồi, con Nhỏ tiếp "Coconut..."

Đợi cho con Nhỏ uống một hộp nước dừa, tôi tiếp:

"Vân Anh ăn cơm chưa"

"Dạ chưa"

"Đói không? Anh có bánh mì sandwich và...mì gói!"

"Dạ, cho em cái sandwich đi Em sợ mì rồi!"

Tôi làm cho con Nhỏ một phần bánh mì và cho tôi một phần. Đang ăn, bỗng con Nhỏ hỏi:

"Thường anh ăn vậy sao Anh không có lò làm cơm hả?"

Tôi cười

"Ồ...Anh có cái lò điện nấu cơm, nhưng anh lười..nên chẳng bao giờ nấu"

"Anh ăn gì không well đâu"

Dường như con Nhỏ thích dùng chữ "well" hay sao ấy. Hể chút là "well" hề chút là "well".

Con Nhỏ ăn phần bánh mì của mình và xem TV.

Chúng tôi nói chuyện, nào là chuyện học, chuyện trên trời, chuyện dưới đất, chuyện nắng, chuyện mưa, rất nhiều thứ chuyện để nói. Đường như con Nhỏ nói rất nhiều và hỏi rất nhiều. Đó cũng là lần đầu tiên tôi im lặng và trả lời nhiều hơn nói.

Rồi con Nhỏ nhìn đồng hồ la lên:

"Ý chết...I..Em phải đi về làm bài rồi. Hơn mười hai..óclock đó."

Quả thật, con Nhỏ và tôi nói chuyện hăng say quá quên cả giờ giấc. Tôi lật đật đưa con Nhỏ về phòng.

Thời gian trôi đi..

Tôi bận cho chương trình cuối năm cũ nhân và làm thêm công việc trong trường nên ít có dịp gặp con Nhỏ.

Hôm nay đã là hai năm con Nhỏ sống cùng khu chung cư với tôi. Và năm nay, con Nhỏ học hè. Tôi thì chuẩn bị vào trường y, nên hè này tôi ở nhà chơi và nghỉ ngơi. Con Nhỏ gặp tôi, rủ tôi ra bờ sông James, cạnh nhà chơi.

Tôi theo con Nhỏ ra bờ sông. Nói chuyện vu vơ, những chuyện mà hai năm qua chúng tôi không có cơ hội nói.

Tôi dắt con Nhỏ lại chiếc cầu treo đứng nhìn xe chạy. Tôi thả hồn mình lơ lửng. Con Nhỏ ngồi trên thành cầu, nhìn xe qua lại. Xe cộ chạy tấp nập vào giờ tan sở... Bỗng con Nhỏ nhìn tôi rồi la lớn:

"Anh xem kia.. Có con đôt đèn... Anh bắt cho em đi.."

Tôi bắt thật nhiều đom đóm bỏ vào cái lon "Coke" lượm dưới đường, rồi đưa cho con Nhỏ. Con Nhỏ cười. Tôi cười.

Trăng bắt đầu lên. Đêm nay vầng trăng tròn, có lẽ trăng mười sáu, sáng hơn mọi ngày, những vì sao lấp lánh trên bầu trời. Dưới đất hàng vạn vì sao lấp lánh. Con Nhỏ nhìn tôi thăm thẳm:

"Anh có biết chuyện fairy tale không?"

"Chuyện cổ tích đấy à?"

"Dạ"

"Anh biết một vài câu chuyện."

"Kể cho em nghe đi Có chuyện cổ tích. Đúng rồi, chuyện cổ tích. Anh có chuyện nào về con đốt đèn không? À con đom đóm. Kể cho em nghe đi nhạ.."

Tôi nhìn con Nhỏ, bắt đầu:

"Ngày xưa, ngày xưa..Lâu lắm rồi, cách đây khoảng hai năm...."

Con Nhỏ dấm vào lưng tôi, "Anh kể tầm bậy..hai năm mà lâu lắm...."

"Em không tin thì....thôi Anh không kể"

"Em tin....Em tin...Anh kể tiếp đi"

Tôi nhìn con Nhỏ, con Nhỏ chăm chú lắng nghe Tôi giả bộ tăng hứng rồi tiếp:

"Khi loài người chưa tìm được lửa để sưởi ấm và đốt để soi sáng. Mỗi khi đêm về, bốn bề bao trùm là màu đen. Họ chờ mặt trời xuống núi là chui vào lều ngủ.

Đêm hôm ấy, ở một gia đình nọ, gồm một đôi vợ chồng già và một người con gái khoảng mười sáu, mười bảy tuổi!"
Tôi nhìn con Nhỏ, "Chắc bằng em bây giờ"

"Anh kể tiếp đi..Rồi sao nữa...."

"Đêm hôm ấy, cha cô bé vì già yếu, trở bệnh. Nhà cô bé thì ở trên núi, cách xa làng. Cha cô bé bệnh nặng không thể nào vượt đồi để xuống làng tìm thầy thuốc.

Ngoài trời, tối đen như mực. Cô bé quyết định xuống núi tìm thầy xem bệnh cho cha Vì đường tối, gồ ghề, cô bé không tìm được lối đi Cô đi lạc vào rừng. Đến khi cô tìm được lối thoát thì trời đã sáng hẳn. Cô đến nhà thầy thuốc và mời thầy thuốc xem bệnh cho cha Thế nhưng, mọi sự đã rồi! Cha cô bé không thể chờ cô bé mời thầy thuốc được và ông đã ra đi trước khi cô bé cùng người thầy thuốc trở về."

"Ra đi có phải là chết không anh?" Con nhỏ ngắt lời tôi

"Ừ...đúng rồi! Ra đi là chết." tôi lập lại như một cái máy

"Anh kể tiếp đi, chuyện sao nữa.."

"Sau khi chôn cất cha cô bé, mẹ cô bé buồn quá rồi chết theo cha cô. Cô đắp mồ mẹ cạnh mồ cha, bên con suối nhỏ. Sau khi chôn cất cha mẹ cô xong, cô ngồi trước một cha mẹ mà khóc và tự trách mình. Cô trách cô không nhanh chân, cô trách cô không có đôi mắt sáng để tìm đến nhà thầy thuốc...Cô ngồi trước mộ khóc và trách. Rồi cô ước. Cô mong cô có một đôi cánh để bay thật nhanh xuống làng tìm thầy và một đôi mắt sáng như những vì sao để soi sáng đường cho cô đi Ngày này qua ngày nọ, cô ngồi bên mộ, khóc, trách, và mơ ước. Chẳng bao lâu sau, cô chết.

Sau khi cô chết, cô trở thành một con vật có đôi cánh và phía sau con vật đó có hai hạt ngọc màu xanh. Mỗi khi đêm xuống là nó bắt đầu chớp sáng. Một thứ ánh sáng xanh rờn, vừa buồn thảm, vừa rờn rợn, và nó thường sống những nơi nghĩa trang hoang vắng. Kể từ đó người ta gọi nó là con đom đóm."

"Chuyện buồn quá anh nhì" Con Nhỏ nói, rồi tiếp. "Tôi nghiệp cô bé quá. Em không biết sao người ta gọi nó" con Nhỏ chỉ vào những con đom đóm trong lon, "Là con đom đóm, nhưng em thấy mình nên gọi nó là con đốt đèn, hay hơn. Và chuyện anh vừa mới kể là truyện cổ tích về con đốt đèn á. Anh thấy em đặt tên hay không?"

Tôi nhìn con Nhỏ, lắc đầu, rồi cười Chúng tôi rời bờ sông, rời chiếc cầu treo, trở về nhà. Trên đường về, những con đốt đèn bắt đầu bay lập lờ trong đêm.